

Владика Кирило на четрдесетодневном помену Митрополиту Амфилохију: Сачувао је вјеру, завршио трку, добио вијенац

Јуче, на празник Светог Амфилохија Иконијског у Саборном храму Васкрсења Христовог у Подгорици служена је заупокојена архијерејска Литургија са четрдесетодневним поменом блаженопочившем Архиепископу цетињском Митрополиту црногорско-приморском Амфилохију. Литургију су служили Епископ будимљанско-никшићки и администратор Митрополије црногорско-приморске г. Јоаникије, Епископ буеносајрески и јужно-централноамерички г. Кирило, викарни Епископ диоклијски Методије и умировљени Епископ захумско-херцеговачки и приморски г. Атанасије са многобројним свештенством и свештеномонашtvом.

Након Литургије и помена Епископ буеносајрески и јужно-централноамерички г. Кирило говорио је о свом духовном оцу и учитељу:

“Ја сам и ових дана говорио много пута, али данас се некако на четрдесети дан све сумира и сабира. Надамо се и вјерујемо, да је и Господ сумирао дјело нашега Митрополита, да је и он сада са Њим пред престолом Божијим, и моли се за нас. Ако говорим сувише високопарним ријечима о свом духовном оцу

помислиће неко да ја себе хвалим, зато ајмо објективно да погледамо на дјело нашег драгог Митрополита.

Све оно што је радио и што је оставио за собом је добро. И како каже Јеванђеље о дрветима по плодовима њиховим познаћете их. Дакле, није то само то што је он пробудио тај огањ вјере у Црној Гори, није само то што је обновио толико манастира и храмова – није то само његово дјело. Ја сам се увијек чудило како је и имао времена да напише толико књига, есеја, интервјуа, пјесама... Оно што је најважније његово дјело је то што је створио живу Цркву. Ту су његова духовна чеда, међу којима сам ја свакако најгори, а највиши је онај који му је помогао у томе, овдје присутни, Владика Јоаникије, који је заједно са Митрополитом, то сам већ једном и говорио, увео Црну Гору у храм. И сада је на многочестивом народу да иде тим златним путем, када ће нам и држава и народ бити са Божијим благословом. Није то некакво чудо ако су нам владари побожни људи, сасвим је нормално да се то догађа у једној вјековној православној земљи. Сада је на свима нама да слиједимо то његово дјело.

Рећи ћу и следеће, нека ми не замјере сви дјелатници који су дали допринос у изградњи Црне Горе, али ја често волим да кажем, Црна Гора је у суштини историја цетињских владика. И хвала Богу што је остала та традиција, да народ кад је најтеже прибјегава мишљењу свог духовног оца. Тако се десило и сада, народ је послушао свог пастира и дочекали смо слободу, ослобођење од тог, назваћу га, дугогодишњег вавилонског, комунистичког, атеистичког ропства. Исцијелио нас је од брозоморе и од духа проклетога цара Дукљанина, како је то Митрополит знао да каже. Ја ћу то архетипски да кажем: Био је пророк Самуило у Израилу и он помаза Саула за цара који је био висок, згодан, паметан, храбар човјек. И све је било добро док је Саул слушао Самуила. Међутим, кад је почео да ради против Божије воље, онда је Бог рекао, е сад помажи Давида цара, најбољег цара Израиља и великог Божијег послушника. Ми се надамо да ће наш премијер Здравко Кривокапић ићи стопама цара Давида.

А наш Митрополит није могао, како је и сам говорио, да не слуша ријечи Светог Петра Цетињског, не да му Свети Петар да говори и ради другачије. Многи су га критиковали што је некад имао тешку, оштру ријеч у јавним наступима, а ја бих да откријем неки мој интимни поглед на Митрополита са друге стране. Он је био строг и оштар према људима који су на било који начин хтјели да угрозе интегритет Цркве. Међутим, за црквене људе, за оне који се жртвују и дају за Цркву, без обзира на све наше недостатке, ту су и

сва његова духовна чеда, био је бескрајно дуготрепелив. Све је то носио на себи. Ја се сјећам два пута ме је опоменуо строго још као младог монаха, кад сам нешто прескочио из типика са богослужења. Опоменуо нас је да се држимо онога шта нам је дато и да не скрађујемо богослужење. А за овако неке наше личне слабости, имао је разумијевања, али није нас штедио. Бацао нас је у ватру да би осјетили љубав Божију. Није лако било ни Владици Јоаникију кад је прешао у Епархију будимљанско-никшићку. Ни Јоакиму у Македонији, па ни Јовану у Јасеновцу, па и ево мене преко океана. Увијек су то биле неке немогуће мисије да кажемо. Мада то је била управо та Христова ријеч: Нека буде што бити не може. Да разбијамо те рационалне оквире. Учио нас је да идемо вјером. Он је и завршио свој живот, баш онако како је и живио. Како каже Јеванђеље угледајте се на крај својих учитеља и на вјеру њихову.

Сачувао је вјеру, завшио је трку, добио вијенац. Те литије величанствене, које су показале да је Црна Гора васкрсла у живој Цркви, мени су изгледале као улазак Христов у Јерусалим, који је наговјестио страдање нашег драгог Митрополита, који ће нам наравно свима недостајати, али се ето и надамо, да нас он неће оставити у својим молитвама.

Нарочито благодаримо Богу што је међу нама жив његов млађи брат од један дан, наш Владика Атанасије, који ће нам својим духовним савјетима замијенити Митрополита. А Митрополита су примили Свети Петар и Његош у своја наручја, којима је он вјерно служио. И добили смо три јерарха, који сад благосиљају Црну Гору.

Нека би му Господ подарио царско насеље, а молимо се њему да нас не заборави у својим молитвама. Амин, Боже дај!“

mitropolija.com